

ку землі з того місця, що його топтали Гітлерові підосви, тутже продавали її.

Нехай в цих випадках багато кумедного, але вони свідчать, про фанатичну віру в ту одну людину, яка охопила всі верстви німецької людности, створивши з неї монолітну масу. Ті, що закордоном читають про „звірства націоналістів“, про „знуцання над народом“, про „утиски жидів“, неспроможні уявити собі картини справжньої німецької дійсности.

Суворої, фанатичної, нової, сильної, вагітної великим майбутнім. Обсервуємо пробудження поневіреного народу, який завдав смертельний удар комунізму в Європі, який хоче жити не під диктат московського чи паризького інтернаціоналу, лише — для себе.

Мих. Озерський

Записки на маргінесах

Кромвель казав, що найкращим послом є воєнний корабель.

У нас, виїмково, до цього вживали хліба й солі...

—:—

Тим, що захоплені „масами“ і поза ними не хочуть нічого бачити, не шкодилоб пригадати слова Гете:

„Нема нічого противнішого, як більшість; вона складається із небагатьох сильніших чоловіків, з лайдаків, що до всього пристосовуються, із слабих, що асимілюються і врешті з маси, що завсіди збігається, не знаючи в найменшій мірі, про що йде“.

—:—

Вже Ів. Франко висмівав Головацького за його „Гнилий захід“.

Ой, граждане, висьте западом раженні,
Покайтеся, бо з западом паде ваш ум!...

Нинішні Головацькі теж бороняться від западу і воліють вже бути „раженні“ Москвою.

—:—

Закидують „шовіністам“ італійським або німецьким нагальність поступування.

Але хто, забираючись сушити багно, питається жаб про позволення.

—:—

Монтескіє: „Найжахливіша тиранія є та, що виступає під видом оборони права і під стягом справедливости“.

Або, по нашому: Борони нас, Боже, від приятелів, — від ворогів самі оборонимося.

—:—

Чи ви не звертали уваги на те, що вся без виїмку

визвольна боротьба Наддніпрянщини велася виключно на її території? Що противник, побитий, завсіди вертав назад з новими силами? І чи приходили ви до гадки, що всеж треба хоч раз стрінутися з ним на його землі?

Не треба боятись, що при цьому злетить з Кремля дах, та що т. зв. культурний світ кричатиме про наше варварство. Кричатимуть тільки москалі, так, як кричали ми, коли під їхніми гранатами валилися мури св. Софії.

—:—

Держава, писав Ніцше (Schopenhauer als Erzieher) ніколи не ґрунтується на „правді“; точніше: вона базується на всьому їй потрібному, незалежно, чи це правда, неправда, чи тільки півправда.

Ці обурюючо неморальні слова не відносяться, розуміється, до нас. Ми все співали:

Не чужого ми бажаєм,
А свого хочем!..

Що правда, збудували не багато, але зате заховали моральність.

—:—

Маса, писав Лютер, не питається, як має бути краще, лиш щоб було інакше. Колиж знову є гірше, вона знову хоче інакше.

„Хоч гірше, та інше!“ кричала козацька чернь і, бігаючи з права на ліво й назад, підкладала колоди Мазепам.

Доказ, що маса потребує над собою сильної руки, та що її треба вести.

—:—

Читаючи українську історію, приходять на думку багато разів слова, що їх висловив Жан Поль (Jean Paul) у своїх „Мовах з нагоди пост.“: І до народів відноситься право оголодження — дерева, що не квітнуть, можна змусити до того сильними uszkodженнями“.

—:—

Думки не підлягають митним оплатам, писав Цицерон. Бідолаха, не сподівався, що буде колись СРСР.!

—:—

з М. Рильського (Синя далечінь)

Грім одгремів і солодкою млостью спокою
віє від цвіту вишень і від сирої землі.

Давай цілувать твої груди, що ніжністю дишуть,
Вохко-горячі уста в милім бажанні розкрий!

Грім одгремів, соловей заспівав, заіржали
коні в далекій імлі. Щастю нема берегів, —
і по землі небожителі ходять блаженні:
флети торкається Пан, чашу підняв Діоніс...